

NAŠA MOČ

MESEČNIK ZA ČLANE VZAJEMNE ZAVAROVALNICE V LJUBLJANI

Izhaja dvanajstkrat na leto. — Celoletna naročnina za člane Vzajemne zavarovalnice 0.40 Lit, za vse ostale 6 Lit.

Izdaja: Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Miklošičeva c. 19. Telefoni: 30-21, 30-22, 30-23, 30-24.

LETNIK VII.

FEBRUAR 1942-XX

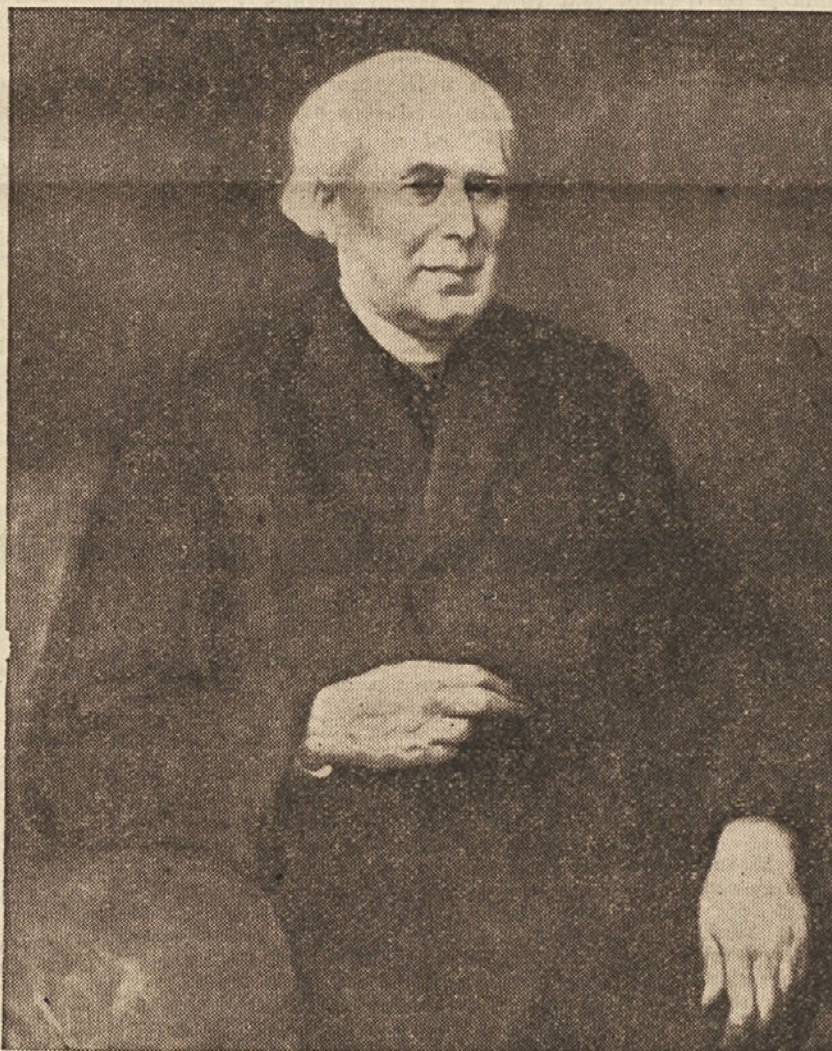
STEV. 2

Gospod predsednik je mrtev

Gospod predsednik je mrtev! Nismo mogli takoj verjeti, da je ta beseda resnična. Pretresla je v jutru po novem letu Vzajemno zavarovalnico in tisoče njenih zavarovancev. Saj ni mogoče, da bi se spet ne odprla vrata naše palače in bi se na njih ne prikazala častitljiva glava gospoda predsednika! Kdo bi mogel verjeti, da nas nikdar več ne bi ožarjal tisti čudovito dobrotni obraz, kakršnega je imel samo naš gospod predsednik, obraz, iz katerega je sijala brezdanja globina dobrote, uidevnosti in razumnosti.

Pa je vendar moralo biti res. Na večer prvega dne novega leta je Gospodar življenja in smrti poklical veliko dušo našega predsednika, da jo nagradi za 87 let bogoljubnega življenja, za 65 let vzornega duhovništva, za 50 let zgledega kanonikovanja, za desetisoče ur molitve in premišljevanja pred Najsvetejšim, pa tudi za vestno gospodarjenje s talenti, ki so vsi stali le v službi Boga in naroda.

Vzajemna zavarovalnica se je zavila v črnino in globoke misli so zajele naše duše. S pokojnim predsednikom apostolskim protonotarjem in stolnim kanonikom Ivanom Sušnikom je odšel v večnost poslednji izmed onih, ki so pred več kot 40 leti dali življenje skromni ustanovi Vzajemne zavarovalnice, pa ji vdahnili tako silne življenjske klice, da se je mogla razmahniti v mogočno zgradbo domačega zavarovalnega gospodarstva.

Kanonik Ivan Sušnik je bil predvsem duhovnik. Svoj poklic je razumeval tako, da je dolžan zajeti vsega slovenskega človeka, z vsemi njegovimi potrebami in tegobami, telesnimi in duhovnimi. Biti vsem vse, neprestano izgorevati za druge, ves in brez kraja stati v službi bližnjega, tak je bil pokojnik. In samo tako je mogoče razumeti požrtvovalnost, s katero se je mogel skozi 40 let posvečati domačemu zavarovalstvu. Ni bil namreč to hvaležen posel. Bil je to neprestani boj, nepretrgano delo, vsakdanja skrb in nikjer priznana žrtve.

Ko je predsednik Ivan Sušnik z očetovsko skrbnostjo bdel nad Vzajemno zavarovalnico, je samo po sebi prehajalo v vse njeno življenje in udejstvovanje bogastvo predsednikovega srca in nujno preželo vso zavarovalnico z njegovim globokim socialnim smislom. Učinek njegovega dela in zgleda je, če tudi zavarovalnica gleda svoj končni smoter edino v službi ljudstvu.

Ivan Sušnik je mrtev. Pa vendar živi dalje v svojih delih ter v hvaležnosti naroda za ta dela. Na nas vseh je, da njegov duh v zavarovalnici vestno ohranjamo in gojimo. Tako se

nam ni bati grehov proti ljudskim koristim. Tako bomo tudi najprimerneje častili svetel spomin na velikega pokojnika.

Gospod predsednik! Hvala Vam za vse dobrote in žrtve, zlasti pa za nauk, ki ste nam ga s svojim življenjem dali! On, čigar vzorni služabnik ste bili, naj Vam bo plačnik!

Življenjska pot kanonika Sušnika

Le bežne poteze so, s katerimi moremo na tem mestu orisati življenjsko pot pokojnega kanonika Ivana Sušnika. Saj to življenje ni bilo le dolgo po letih, temveč tudi tako bogato na delih in uspehih ter tako pestro v svoji dejavnosti, da bi bilo o njem treba pisati knjigo.

Pokojnik se je rodil 21. decembra 1854 v ugledni meščanski družini v Škofji Loki. Ko je z odličnimi uspehi končal gimnazijske in bogoslovne nauke, je bil 27. julija 1877 posvečen v mašnika. Od leta 1877. do 1880. je služboval kot duhovni pomočnik v Radečah pri Zidanem mostu, potem je pa bil šest let kaplan in pet let župnik v Selcih nad Škofjo Loko. Dne 31. decembra 1891 pa je bil imenovan za kanonika ljubljanskega stolnega kapitlja, a v Ljubljano se je iz Selc preselil šele 12. aprila 1893. V Ljubljani je ostal vse do svoje smrti, torej skoraj 48 let.

To so suhi podatki o pokojnikovem življenju. V nje pa bi mogli vplesti bogata dejstva o njegovi rasti v moža vere, vede in dela ter o njegovem uspešnem udejstvovanju tako na dušnopastirskem polju kot na polju znanosti, gospodarske dejavnosti, socialne vneve in ljudsko prosvetnih stremeljenj.

Že kot kaplan in zlasti kot župnik je pokojni kanonik svoj delokrog razširil daleč preko samih dušnopastirskih dolžnosti. Njegova vsestranska izobrazba, zlasti pa njegova ljubezen do prirode in tehničnih ved, ga je usposabljal, da je stal ljudstvu ob strani kot moder svetovalec, pa naj je šlo za zidanje hiš in gospodarskih poslopij ali za napravo vodovoda ali kake druge naprave splošno koristnega značaja. Zlasti leta v Selcih ga označujejo kot pravega ljudskega dobrotnika, ki je v dejanjih dokazal pomembnost znamenite Leonove socialne okrožnice in bil takrat še mlademu Jan. Ev. Kreku v znatno pobudo za njegovo kasnejše delovanje.

Široko se je pa razmahnila Sušnikova podjetnost po njegovem prihodu v Ljubljano. Kot dekan za Ljubljano in okolico je uredil novo pokopališče pri Sv. Križu. Posebno pri

srcu mu je bilo delo v raznih podpornih in dobroteljskih ustanovah. Tako je z veliko vneveno sodeloval v odboru za oškodovane po ljubljanskem potresu leta 1895, pri dr. Krekovem delavskem stavbinskem društvu, pri Vincencijevi in Elizabetni družbi, pomagal je pri vodstvu sirotišča Marijanišča ter povsod uveljavljal svoj zdravi smisel za realne potrebe. Ogromne so njegove zasluge za razvoj tiska pri nas. Kot podpredsednik Katoliškega tiskovnega društva je zamislil mogočno palačo tiskarne.

Njegove največje ljubezni in skrbi pa je bila deležna Vzajemna zavarovalnica. Bil je med petimi slovenskimi idealisti, ki so se 3. decembra 1899 zbrali v tivolskem gradu v Ljubljani in sklenili ustanoviti Vzajemno zavarovalnico kot prvo in čisto narodno zavarovalno podjetje. On je bil tudi med prvimi podpisniki ustanovnega sklada, ko je podpisal za tiste čase veliko vsoto 4000 kron. Kar umljivo je, da je bil kanonik Sušnik izvoljen takoj v prvo upravo mlade zavarovalnice, katere razvoj je nato v najpomembnejši meri sad njegovih predlogov in njegovega osebnega truda.

Po smrti prvega predsednika Ivana Vencajza leta 1913. je postal kanonik I. Sušnik predsednik Vzajemne zavarovalnice. Polnih 28 let jo je vodil preudarno in modro, da je srečno prebrodila neštivilne težave in ovire. Bil je vseskozi in predvsem predsednik dela in iniciative. Nič ga ni moglo odvrniti, da ne bi prisostvoval številnim sejам, katerih

sklepi so bili tolikokrat tako zelo pomembni ne le za Vzajemno zavarovalnico, temveč za slovensko zavarovalstvo sploh. S svojim delom za Vzajemno zavarovalnico si je pokojni kanonik Sušnik postavil najvidnejši spomenik. Na tem spomeniku pa se kot najlepši okras blesti rajnega predsednika skromnost in nesebičnost. Saj je vsa dolga desetletja opravljal visoko službo v zavarovalnici popolnoma brezplačno, zgolj iz ljubezni do stvari in ljudstva. Idealizem, s katerim so se ustanovitelji Vzajemne zavarovalnice posvetili ideji domače zavarovalnice, bo tudi v prihodnje vodilo tej zavarovalnici.

Sredi napornega in mnogostranskega dela v javnosti je pokojnik našel še vedno časa, da se je posvečal znanosti, predvsem naravoslovju in zvezdoznanstvu. V svojem gostoljubnem domu je obiskovalcem rad pokazal zanimivosti svojega mikroskopa ali pa tolmačil svoja dognanja v ozvezdijih.

Skrivnost njegovih uspehov bi ostala nerazumljiva, če ne bi poznali zaupanja, s katerim je pokojnik črpal moči iz vere in tesnega sožitja z evharističnim Bogom. Predvsem je bil kanonik Sušnik duhovnik po božjem Srcu. Prvo sv. daritev je v stolnici vsak dan opravil on, pri vsaki uri molitve si ga našel sredi med verniki. Čudeži, ki jih je njegova dobrotna in modra beseda ustvarjala v dušah tisočev in tisočev spovedancev, bodo odkriti pač šele v večnosti.

V blizu štiristoletni zgodovini ljubljanskega stolnega kapitlja pa najbrž ni primere, da bi bil kateri kanonik to častno mesto zasedal celih 50 let. Kanonik Sušnik je tak jubilej doživel en dan pred smrtjo.

Pogrebne slovesnosti

Vsa priljubljenost pokojnega našega predsednika je dobila veličasten izraz v pogrebnih slovesnostih dne 3. januarja 1942.

Ob desetih dopoldne se je zbrala velika množica pred pokojnikovim stanovanjem in prisostvovala prenosu zemeljskih ostankov v stolnico. V stolnici se je med tem zbralo polnoštevilno nadzorništvu VZ z vsemj nameščenci in številnimi zastopniki ter množica pokojnikovih prijateljev in častilcev. Po molitvah za rajne je stolni prošt g.

Ignacij Nadrah ob veliki asistenci duhovščine daroval slovesen »Requiem«, kateremu je sledila »Liberac«. Nato je bila krsta z avtofurgonom prepeljana v kapelico sv. Nikolaja na Zale.

Iste dne popoldne ob pol štirih se je vršil pogreb z žal na pokopališče k Sv. Križu, kjer je pokojnik dobil poslednje počivališče med svojimi sobraty za grobom velikega Jegliča. Pogreb je vodil sam prevzvišeni škof gosp. dr. Gregorij Rožman ob spremstvu celokupnega stolnega

Nekaj spominov na kanonika Sušnika

Janko Mlakar

Z rajnim predsednikom sem se prvokrat sešel na Dovjem, ko sem še drgnil razrezane in poččkane šolske klopi. Brezniški župnik Potočnik in moj profesor dr. Svetina sta šla obiskat Aljaža, pa sta me vzela s seboj.

»Stric so na vrtu,« je rekla »farovška Micka«, ko smo prišli v dovško župnišče, »in gospod Sušnik so pri njih.«

»Lupus in fabulac,« je zaklical veselo Aljaž, ko nas je zagledal. »Prav sedaj je pripovedoval Sušnik, kako je dr. Svetino vlekli na Triglav. Kar sedite, ga bomo nekoliko kavsnili in se o gorah menili. Mickaa, Mickaa, hitro, prinesi ga en liter iz tistega soda v kotu, pa kaj za pod zobe.«

In tako smo lepo složno sedeli, »ga kavsalic in se menili o Triglavu, o Trenti, o Luknji in drugih goratih krajih. Ker pa je bil selški župnik tudi dober lovec, je govorica kmalu prešla z gora na gamse.

»Ali ste že kdaj ustrelili kakega gamisa?« vprašam radovedno Sušnika, katerega sem naj-

bolj zato občudoval, ker je najtrše orehe trl s samim sredincem, kakor bi bili jajca.

»Seveda sem marsikaterega prevrnil, pa je enkrat prav malo manjkalo, da gamsi niso mene prevrnili. Imeli smo zelo večje gonjače. Jaz sem čakal na ozki polici, ki je kmalu za menoj izginjala v steno. Tu zagledam, kako se je kar cel trop podil naravnost proti meni. Takoj sem spoznal nevarnost, v kateri sem visel. Pod menoj prepad, nad menoj navpičen previs, za menoj pa gladka stena, pred menoj pa gamsi v najhujšem diru pod vodstvom močnega velikega kozla. Ker sem imel dvocevko, bi bil lahko dva prevrnil, toda samo dva, iznova basati pa bi ne bil imel nič več časa. Vsi drugi bi se bili gotovo vame zakadili in jaz bi potem frčal naravnost v prepad nekaj sto metrov globoko. Toda pravi lovec ne izgubi nikdar prisotnosti duha. Hitro se vržem na tla, in sicer ravno o pravem času, kajti gamsi so bili v trenutku že nad menoj, v pravem pomenu besede »nad menoj«, ker so vsi čezme poskakali. Zadnji me je celo mimogrede s svojim parkljem za desnimi ušesom nekoliko oprasnil. Ko sem potem hitro kvišku planil, da bi enega ali drugega vzel na muho, ni bilo nobenega gamsa več. Kakor bi se bili v tla vdrli.«

»To ni nič posebnega,« se oglasi Aljaž, ki je komaj čakal, da je Sušnik končal. »Lov na orle je še veliko bolj zanimiv.«

»Ali si katerega že ustrelil?« se začudi selški župnik.

»Jaz ne, pač pa ga je Klančnik ujel v skobec, pa mu je dal veliko opravka. Malo ga kavsnimo, da bom jaz laže govoril, vi pa, da boste laže poslušali.«

Ko je Klančnik vodil na Triglav, je večkrat videl velikega orla, kako se je vozil naravnost nad Luknjo. Nekega dne gre gor in mu nastavi skobec. Ko gre drugi dan pogledat, če se je kaj ujelo, zagleda orla z eno nogo tičati v pasti. Hitro stopi blizu, tu se pa orel s tako močjo zažene kvišku, da je izdril kol, na katerega je bil skobec privezan. Klančnik je široko odprla usta in začudeno gledal, kako je mogočna ptica odplavala s skobcem in kolom čez Triglav v smeri proti Kanjavcu. Kmalu pa zapre usta in jo ubere naravnost čez Prag na Kredarico, od tod pa na Hribarice. In res, kmalu zagleda orla, kako je sedel na Kanjavcu in se mirno razgledoval.

»Aha, sedaj te pa imam,« pravi Klančnik sam pri sebi in že hiti na vrh in seže po kolu. Pa se je mož bridko zmotil. Kol se mu je prav pred nosom dvignil v zrak, z njim skobec, s skobcem pa orel in vsa družba se je mirno odpeljala nazaj čez Triglav. Trdovratni vodnik se na mah obrne in jo odkuri za njimi. Ko je prišel kakih pet ur pozneje pod Luknjo, je zagledal nad seboj vse tri: kol, skobec in orla. Sedaj mu je pa hotela ta čedna družba pribraniti nekoliko

¹ Če se o volku govori, volk pride.

kapitlja in številne duhovščine. V lepem zimskem popoldnevu se je zbrala na Žalah ogromna množica, da izkaže poslednjo čast kanoniku Sušniku Ivanu. Po prvih pogrebnih molitvah na Žalah se je od pokojnika poslovil ljubljanski župan g. dr. Juro Adlešič z izbranimi besedami, rekoč:

Poslavljamo se od moža, ki ga je Milost božja bogato obdarovala z darovi duha. Globoko se klanjamo pred Previdnostjo božjo, ki mu je dovolila, da je te svoje zaklade do kraja razdelil tako, kakor mu je velevalo njegovo blagoslovljeno poslanstvo.

Ob izgubi tako popolnega moža se naša žalost meri s tolažljivim občudovanjem Vsemogočnega, kako je temu zvestemu služabniku odmeril skrajne meje življenja, da ga je izpolnil z delom za svojega bližnjega.

Sv. Cerkev žaluje za vzornim svojim svečnikom, saj ji je idealno služil skoraj 65 let kot pravi dobri pastir. Za dobro pastirstvo ga je Njegova Svetost nagradila z apostolskim prototariatom ter njegovo srebrno glavo okrasila z mitro. V skoraj poltisočletni dobi ljubljanskega stolnega kapitlja je kanonik Ivan Sušnik prvak po letih tega dostojanstva.

Senior-kanonik in apostolski protonotar pa ni bil samo biseromašnik, temveč pravi biser v večni kroni sv. Cerkve. Ta mu je bila nevesta, njegova družina pa ves narod. Cerkvi je dal vse dobrine svojega srca, ljudstvu je pa skromno in nesebično žrtvoval vse bogastvo svojega uma.

Vse njegovo dolgo življenje je bilo samo ena neprekinjena velika pesem-hvalnica božjemu veličanstvu. Njegov um je gledal v veselstvo ter sledil poti najbolj oddaljenih sone. Svoj narod je seznanjal z brezmejnimi daljavami božjega stvarstva, ohenem mu je pa odkril brezdanje globine Modrosti božje in Večne lepote v najdrobnejši rožici. In spoznanje brezmejnosti Večne harmonije mu je dalo moči za neprestano žrtvovanje samega sebe svojemu narodu.

Samo tako mu je bilo mogoče izpolniti postavljeno ljubezni do bližnjega do skrajne mere, da

Žalna seja Uzajemne zavarovalnice

Po končanih pogrebnih slovesnostih so napolnili posvetovalno dvorano v palači Uzajemne zavarovalnice člani nadzorništva in ravnateljstva, nameščenci, potniki in zastopniki VZ. Dvorani je dajala žalna značaj slika pokojnega predsednika, pred katero je ležal šopek rdečih nageljnov, ter učinkovita žalna dekoracija.

Žalno sejo je vodil prvi podpredsednik VZ prof. Janko Mlakar, ki je v daljšem govoru očrtal lik pokojnega predsednika Ivana Sušnika. Med drugim je rekel:

V mesecu avgustu bo preteklo pet let, odkar je Uzajemna zavarovalnica praznovala prav v tej

je plodov njegovega žrtvovanja deležen ves slovenski narod.

Svojo veliko družino slovenskega ljudstva je ljubil z vsem žarom svojega plemenitega srca. Poučeval ga je dobrega gospodarstva in naučil previdne skrbi za bodočnost. Po načrtih župnika in kanonika Sušnika so zidane hiše, postavljeni jezovi in mostovi, speljani vodovodi. Po njegovi zamisli in z njegovo pomočjo je bila pred 41 leti ustanovljena tudi Vzajemna zavarovalnica, ki jo je ves čas varno vodil ter ji predsedoval 28 let, da je iz njenih skromnih začetkov zrastle največje gospodarsko podjetje našega naroda. Z njenim posredovanjem je vlivlval v srca žalostnih in obupanih tolažbo in nove moči. Posušil je mnogo solza, preganjal nešteto skrbi, za nadaljnje delo je okreplil množice s svojim iz žive vere izvirajočim, vedno vedrim optimizmom.

S svojim najsvetlejšim zgledom nam zapušča zlate nauke, kako moramo povelicevati Boga z zvesto službo narodu.

Biseromašnik in apostolski protonotar Ivan Sušnik je bil vzor slovenskega duhovnika. Zato ga bo slovenski narod ohranil v hvaležnem sreju tudi še tedaj, ko bodo že davno sprneli ti zemski ostanki, ki jih danes spremljamo in polagamo v domačo grudo na pokopališču, ki ga je pripravil ljubljčanom in sebi.

V ljubezni in dobroti je izgorelo njegovo zlato srce, njegova po neprestanem žrtvovanju za bližnjega očiščena duša pa blažena sprejema bogato plačilo večne ljubezni Najdobrejšega.

Ave anima pia!

Po županovem govoru se je razvrstil dolg sprevod na pokopališče. Pred krsto so uslužbenci in zastopniki Uzajemne zavarovalnice nosili tri lepe vence kot skromen zunanji znak hvaležnosti očetovskemu predsedniku.

Zimsko sonce je prijetno božalo zemljo, ko smo zapuščali kraj, kjer počiva zemeljski del onega, ki je bil v življenju tolikim sonce, luč in toplina.

dvorani prisrčno domače slavje. Kakor odrasli otroci okrog svojega sivolasega očeta se je zbralo nadzorništvo našega zavoda z nameščenci okrog svojega predsednika kanonika Sušnika, ki je takrat obhajal zelo redek jubilej v duhovniškem življenju, svojo biserno mašo. Cil na duhu in na telesu je nastopil novo desetletje, ki ga je imelo pripeljati do železne sv. maše, in vsi smo upali, da se homo řez deset let z njim vred veselili 70-letnice njegovega mašniškega posvečenja... Toda Bog je v svoji neskončni modrosti drugače ukrenil. Morda je spoznal, da si je rajni gospod kanonik nabral že zadosti zakladov, o katerih je

rekel Kristus, da jih molj ne konča, rja ne razje in tatovi ne izkopljejo. Odpoklical ga je prav med osmino njegovega patrona, sv. Janeza Evangelista, čigar let ni dosegel, čeprav smo mi upali in mu tako voščili isti dan, ko je legel v posteljo, iz katere ni več vstal. In tako nas je dobri gospod predsednik zapustil ter gleda sedaj, kakor trdno upamo, iz obličja Njega, ki ga je tako srčno ljubil in kateremu je tako zvesto služil. Ta misel nas tolaži v težki izgubi, ki je zadelala nas in naš zavod z njegovo smrtjo.

Rajni gospod predsednik se je zvesto ravnal po besedah velikega papeža sv. Gregorija, ki je rekel: »Kdor je prejel od Boga razum, naj ga obrača v plodonosen pouk, kdor je prejel bogastvo, naj gleda, da ne čaka z dobredelnostjo, kdor je v navadnih rečeh skušen in izurjen, naj porablja svoje moči v blagor bližnjega.«

Gospod Bog je rajnega predsednika obdaroval z obilnimi in lepimi talenti, katerih ni zakopal, marveč je z njimi skrbno gospodaril, prav povsod, kjer je služboval, zlasti v Selcih in v Ljubljani.

Prav v zadnjem desetletju prejšnjega stoletja, ko je bil rajni gospod že član stolnega kapitlja, se je v Ljubljani sprožila misel, da bi si Slovenci ustanovili svojo domačo zavarovalnico, in med možmi, ki so gradili njen temelj, najdemo tudi g. kanonika. Tako je z njim legel v grob zadnji izmed tistih, ki so ustanovili VZ in ji pomagali v življenje s tem, da so podpisali za to potrebno glavnico.

Gospod kanonik je bil takoj izvoljen v ravnateljstvo, kateremu je potem predsedoval več kot četrto stoletja. VZ je rasla pred njegovimi očmi in pod njegovim varstvom, zato je bilo vse njegovo življenje in delovanje z njo trdno povezano. VZ je bila v prvih letih svojega obstoja kakor mlada nežna rastlina... Mnogi so prerokovali mlademu nezahvalnemu zavodu skorajšen konec in so se pošteno trudili, da bi se prerokovanje izpolnilo. Pa se ni. VZ je rasla in se krepila vedno bolj, to pa prav s pomočjo rajnega gospoda kanonika, ki je zanjo skrbel in ji dal tudi potrebno streho...

Rajni gospod predsednik se je dobro zavedal, da se VZ ni zato ustanovila, da bi delala za račun svojih zavarovancev velike dobičke in da bi si nabirala zakladov, marveč zato, da bi pomagala svojim zavarovancem. Zato je pri sejah vedno poudarjal, da se morajo škode pošteno ceniti in točno plačati, da je bolje, če trpi Uzajemna zavarovalnica, kakor pa zavarovanec, ki ji je zapupal svoje imetje...

Ako pomislimo, koliko je g. kanonik delal za naš zavod, koliko je delal tudi na drugih poljih, se moramo čuditi, kje je jemal potrebni čas. To uganko nam reši dejstvo, da je rajni gospod pričel svoj delavnik ob času, ko imajo drugi ljudje komaj polovico spanja za seboj. Pričel ga je z molitvijo kmalu po tretji uri in ga nadalje-

pota. Zato ga ni čakala, marveč se je takoj dvignila v sinje višave in odjadrala tja, od koder je prišla. Klančnik seveda zopet za njo: čez Prag na Kredarico, od tod na Hribarice in potem na Kanjavec. Začelo se je že večeriti...«

»Počakaj, Jaka!« ga prekine selški župnik, »da ga bomo spet nekoliko kavsnili, sicer ne zdržimo do konca.«

Aljaž se pa ni dal moliti in je z resnim obrazom nadaljeval:

»Klančnik pa je sedaj bolj pazil. Hitro zgrabi za kol — orel se dvigne ter odnese s seboj vse: kol in tisto, kar se je kola držalo.

Vodnik je bil prav tako prisotnega duha, kakor selški župnik, ko so gamsi čezenj skakali. Hitro spleza nekoliko po vrvi navzgor in okobali kol.

»Sedaj mi pa res ne uide,« je dejal sam pri sebi, se razgledoval po dolinah, ki so že tonile v večernem mraku, in lepo mirno plaval proti Luknji. Orlu pa je že zmanjkovalo moči in zaneslo ga je naravnost v Vrata. Takoj nato je Klančnik že stal pred Lahovo bajto in orel je bil ujet.«

»No, Jaka, sedaj pa nehaj lagati,« pravi Počtnik. »Povej nam, Janez, rajši, kako si šel v Podlonk bolnika previdet, pa ga nisi dobil doma.«

»Kje si pa to zvedel?«

»Pred dobrim tednom sem bil doma v Železnikih, pa mi je svak nekaj o tem pripovedoval.«

»No, saj prav za prav ni bilo nič hudega. Samo to je bilo nerodno, da sem skoraj dve uri daleč šel brez potrebe. Nekega večera so mi iz Podlonka sporočili, naj pridem drugo jutro mladega Bognarja, saj ga poznaš, na smrt pripravil. Naslednji dan je bilo zelo soparno. Po maši se odpravim takoj na pol. Prišel sem ves premočen v Podlonk. Pri Bognarju pa ne najdem v svoje veliko začudenje nikogar drugega doma, kakor samo staro mater, ki je čepela na zapečku.

»Kje imate pa bolnika?«

»Davi mu je odleglo, pa je šel orat,« je rekla stara Bognarica, kakor bi bilo to samo ob sebi razumljivo, da si bolnik premislil in gre na polje, namesto da bi doma počakal zakramentov in smrti.

»Pa še nekaj je rekla Bognarica,« je ponagajal brezniški župnik selškemu.

»Gospod,« je dejala, preden si odšel, »pa vlijte kar v tole črepinico nekaj svetega olja, da se bo lahko sam pomazal, ko pride z njive.«

»To pa ni res,« je ugovarjal Sušnik. »To so si izmislili najbrž hudobni železniški jeziki.«

Tisto prijetno popoldne na Dovjem sem še zvedel, da je bil rajni kanonik spreten ranocelnik. V Železnikih in v Selcih so bilj fantje ve-

liki pretepači. Če jo je kdo prav pošteno skupil, ni šel k zdravniku, ker se je bal, da bi ne nesel orožnikom na nos, marveč se je zatekel v župnišče, kjer mu je župnik rano lepo zažil in obvezal s cunjjo, pomočeno v arniko.

Potem ko smo ga že zadosti »pokavsnili«, smo šli v Mojstrano, v neki mlin, kjer sta se Aljaž in Sušnik posvetovala, kako bi lahko namestila turbino. Oba sta bila namreč inženirja-samouka, da malo takih.

Ko je prišel rajni kanonik v Ljubljano, sem jaz še študiral v bogoslovju. Nekega jutra sem na poti v šolo, skočil čez pet stopnic, pa tako nerodno, da sem si zvil nogo. Takoj je bila v členu tako debela ko hlebec. Ves teden sem jo pestoval, kadar nisem hodil ali klečal, pa ni bila zato otekline nič manjša. V četrtek po nesrečnem skoku pa smuknem ob desetih k Sušniku, ker sem se spomnil, kako je v Selcih rane šival. Dobil sem ga pred mikroskopom.

»No, kaj pa je vas prineslo, Janko? Pa pogledajte najprej tu skozi mikroskop in povejte, kaj vidite!«

Sprva nisem nič videl, potem pa le zagledam nekaj dolgega, kosmatega in majhno žagico.

»To je komarjev rilček,« je začel razlagati. »Komar naredi najprej z žagico v kožo majhno zarezo, potem pa polisne vanjo rilček in začne sesati. No, kaj boste pa povedali?«

val z zgodnjo mašo ob štirih. Razvedril se je šele zvečer, to pa navadno pri mikroskopu ali pa pri naravoslovnih knjigah...

Naš gospod predsednik je deloval na mnogih poljih, vendar mu je bila Vzajemna zavarovalnica najbolj pri srcu in čim starejši je bil, tem bolj je bil nanjo navezan. Zdi se mi, da bi gospod še živel, če bi zanjó tako ne skrbel. Pred zadnjo sejo se je počutil slabo. Po kosilu je moral v posteljo. Če bi nase gledal, bi ostal doma. Ker je pa vedel, da gre za važno posvetovanje, je vstal in prišel k seji zavarovalnice, čeprav je imel že 39 stopinj vročine. Morda je prav to povzročilo njegovo smrt. Služil je torej Vzajemni zavarovalnici do groba.

Gospod Bog je dal rajnemu predsedniku pet svetopisemskih talentov. Ko je stopil predenj in dal račun, kako je poverjene mu talente rabil, mu je bil račun lahek. Trdno upamo, da mu je Sodnik rekel: »Prav, dobri in zvesti služabnik, v malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Pojdi v veselje svojega Gospoda!«

Mi pa, ki sedaj gledamo za njim v večnost, kjer vlada večni mir, se ga bomo vedno hvaležno spominjali kot skrbnega predsednika in ljubeznivega tovariša, ki nam je bil blesteč zgled, kako je treba za narod delati. Slava njegovemu spominu!

Poslovilna beseda nameščencev VZ

Za podpredsednikom Vzajemne zavarovalnice se je oddolžil spominu rajnega g. predsednika v imenu vseh nameščencev zavarovalnice urednik »Naše moč« g. Ivo Peršuh. Objavljamo nekaj odlomkov njegovega govora:

Ivan Cankar pravi v svoji čudovito nežni črtici »Edina beseda«: »Vse, kar je človek govoril v svojem življenju, od prvih jecljajočih vzklikov, preko mladeniškega vriskanja in moškega modrovanja, do betežnih vzdihov in stokov starca, vse to, mislim, da je le neprestano, nerodno in prazno poskušanje, da bi povedal, kar se ne da povedati... V njem kljuje slutnja onega, kar je tam, na drugi strani... Pa pride ura, ko leži utrujen na visoki blazini, ko mu prižgo blagoslovljeno svečo, ko mu slepo strme v strop osteklenele oči; tedaj se sunkoma razmakne silni zastor, bliskoma plane luč iz višin... in vse je jasno; ustnice se odpro, da bi na glas povedale vsem živim ljudem, kar edino je vredno in potrebno povedati; odpro se in — utihnejo...«

Ko so se usta našega rajnega predsednika poslednjč razklenile, hoteč povedati tisto edino vredno in potrebno besedo, pa utihnila, Bog sam ve, kaj je bilo ono, kar bi nam bila povedala. Morda se pa ne motim, če menim, da je bila v tisti poslednji besedi vsaj bežna misel tudi na našo Vzajemno zavarovalnico. Saj je gledal pokojni gospod v njej vedno tudi dopolnitev svo-

jega duhovniškega poslanstva in dolžnost svoje slovenske narodne dejavnosti...

V teku več kot 40 let dela za domačo zavarovalnico in s tem temeljnega dela za domače zavarovalstvo sploh je pokojni gospod predsednik vzrastle v najmočnejši lik slovenskega zavarovalniškega človeka. Kakor je rasla zavarovalnica iz leta v leto v vse silnejšo moč, tako je rasla ob njej pojava njenega soustanovitelja in predsednika v Mojzesovski višine, tako da bo ostala v slovenski gospodarski zgodovini kot pravzora zavarovalniškega graditelja in voditelja...

„Blagor mrtvim, ki v Gospodu umrjejo. Da, govori duh, spočijejo naj se od svojega truda, zakaj njih dela gredo z njimi.“

(Raz. 14, 13)

V prej imenovani črtici obuja Ivan Cankar spomin na mrtvo lice svoje matere ter pravi: »Materin beli obraz se je smehljal in ta smehlja je dal licu tisti posebni izraz, ko človek komaj še strpi, da bi v zmedu trpljenja, slepote in zmot zaklical besedo, ki bi z enim mahom obsvetlila, prenovila, odrešila vse, kar je, od konca do kraja.« — Vsega tega sem se spomnil, ko sem zrl v nemi obraz pokojnega gospoda predsednika, obraz, na katerem ni bilo čutiti sence smrti, temveč le besedo, ki edina more »vse obsvetliti, prenoviti in odrešiti«, besedo o — dobroti...

Pokojni gospod predsednik je bil dober in to je največje, kar moremo o kom lepega povedati v teh časih zla in zablod. Peter Lippert pravi, da so prvi znaki dobrote: idealizem, neka čistost, duhovnost in svobodnost, fina in duhovna kultura. In še dalje trdi, da je dober človek po svoji dobroti moder človek, nadarjen, genialen človek.

Ko bo zgodovina odkrivala življenje in delo velikega pokojnika, bo korak na korak odkrivala vse te znake, ki vsi kažejo v eno, t. j. v dobroto. In če bi mogli do dna pregledati vse motive, iz katerih je zrasla njegova ljubezen do zavarovalnice, bi gotovo našli, da je bil najmočnejši prav ta dobroti.

Dobrota je zavzetost za drugega in kaj sicer, če ne zavzetost za drugega je bila, ki je pokojniku narekovala, da se je ves posvečal svojemu narodu, da je zanj neprestano molil, delal in se zanj z vsem bogastvom svojega velikega uma in globokega sreča izživljal?

Mi, nameščenci Vzajemne zavarovalnice, pa smo bili te dobrote še prav posebno deležni. Že sama njegova plemenita kakor iz granita izklesana pojava nam je bila poročstvo trdnosti in varne zaslombe. Če pa si imel srečo seči v njegovo roko, potem te je že nje toplina in mehko-

prepričevala, da boš našel odprto srce in za dobro pripravljeno voljo...

Dvoje smo si mi, nameščenci Vzajemne zavarovalnice, kot neusahljivi spominčici utrgali na sveži gomili, ki pokriva našega pokojnega predsednika: Njegovo zvestobo narodnemu in socialnemu poslanstvu domače zavarovalnice in njegovo dobroto...

Gospod predsednik! Ko se zaman oziram na predsedniški sedež, da bi se zazrl v Vaš plemeniti obraz, verujemo, da je Vaše srce napolnila polnost sreče iz božjega Srca. Vi, ki ste že tu na zemlji živeli v tako skrivnostno prijateljskem razmerju z Njim, ki lahko pomiri razburkane vode, pogasi besneče požare in umiri razbičano zemljo, Vi prosite, da nas vse zajame resnična dobrota ter se nad vse nas razlije bogastvo večne Dobrote...

Potniki in zastopniki Vzajemne zavarovalnice svojemu mrtvemu predsedniku

V imenu velike družine potnikov in zastopnikov Vzajemne zavarovalnice je na žalni seji počastil spomin rajnega predsednika gosp. Pavle Pleničar, ki je med drugim rekel:

V imenu zastopnikov se poklanjam velikemu in nesmrtnemu duhu blagopokojnega predsednika v dvorani, kjer je Ivan Sušnik storil nepopisno veliko dobrega ne samo za razvoj in procvit zavoda, marveč tudi za dobrobit njegovih zastopnikov...

S hvaležnostjo se spominjamo njegovih prišrčnih in toplih besed, ki jih je imel za vse in za vsakega vedno v srcu in na jeziku...

Samo s pobožno mislijo in gorečo molitvijo mu moremo povrniti njegovo ljubezen in delo za nas.

V trenutku globoke žalosti in bridkega slovesa polagamo tudi mi, zastopniki Vzajemne zavarovalnice, slovesno obljubo njemu in njegovemu spominu, da hočemo izvršiti njegovo oporoko: Ljubimo in delajmo za razvoj Vzajemne zavarovalnice!...

„Hvaljen, Gospod, po naši sestri smrti telesni,

kateri noben človek uiti ne more.

Gorje mu, kateri umrje v smrti pregrehi! Srečen, kateri tvojo presveto voljo izpolnil ne bo ga zadela druge smrti poguba.

(Sv. Frančišek Asiški: Sončna pesem)

»Povedal in pokazal,« sem mu odvrnil in se sezul.

»Drugič pa še skačite,« je rekel dobrovoljno. »Takale oteklina ne splahne prav rada. Če boste dajali obkladke gor, kar pa ne verjamem, bo v kakih štirih tednih splahnila, če jo pa pustite v miru, pa v enem mesecu. Noga bo pa dobra šele o počitnicah, ko boste prišli s Triglava.«

Gospod kanonik je imel prav. Na Stolu me je še nekoliko bolela, tudi ko sem lezel čez Prag na Triglav. Ko sem se pa vračal na Breznico, nisem čutil nobene, niti najmanjše bolečine več.

Na Triglavu sva bila večkrat skupaj. Pri neki priliki mi je celo plačal večerjo. To je bilo takrat, ko so posvečevali na Kredarici kapelo. Bila nas je velika družba. Šli smo gor skozi Kot in to v najlepši slogi. V Triglavski koči nas je prenočevalo nad sto. Mene sta stiskala med seboj Aljaž na eni strani, dr. Svetlina pa na drugi. Do treh zjutraj sem še nekako zdržal, potem sem se pa izkopal z žimnice in šel na Triglav. Ko se je popoldne moja družba odpravljala v Mojstrano, sem se z njo sprl. Hotelj so, da bi šel z njimi zopet skozi Kot, jaz sem pa silil skozi Krmo, ker se nisem rad vračal po isti poti.

»Le pojdi z nami, Janko,« mi je prigovarjal Aljaž. Spodaj v Kotu sem varočil zase, za Sušnika, dekana Novaka in še nekatere druge voz. Če greš z nami, ti dovolim, da boš smel teči za vozom.«

Ker nisem hotel sprejeti tega »zapeljivega« povabila, sva jo udarila s tovarišem Zemljo sama v Krmo. Pri odhodu sem pa še zaklical kanoniku Sušniku, da jih bova pri Šmercu počakala, kar sva tudi storila, čeprav je pot skozi Kot veliko krajša. Ko so se pripeljali v Mojstrano, sva že sedela na klopi pred Šmercem. To je pa kanoniku tako imponiralo, da sva potem na njegov račun jedla in pila.

Ko sem prišel v Ljubljano v službo, sem ga večkrat po opravih obiskal. Našel sem ga navadno pred mikroskopom ali pa pri načrtih.

»Vidite,« mi je rekel pri neki priliki, »kako znajo naši gospodje delati skice za župnišča. Poglejte tale načrt! Tu je kuhinja, tu obednica, nato veža, na tej strani pa shramba in poselska soba. V nadstropju pa štiri velike sobe, ena poleg druge. Pri vsem tem se pa gospod še v pismu hvali, kako hitro je vse »skupaj spravil«. Tega se pa niti ne zaveda, da je pozabil na stopnice in stranišča.«

»Kaj mu boste pa odgovorili?«

»Nič, samo tole mu bom narisal.«

In kanonik se je usedel ter narisal na skico lestev, ki je segala do prvega nadstropja, poleg nje pa — nočno posodo.

»Vidite,« je dejal, sam s seboj zadovoljen, »skica je sedaj izpopolnjena, le tega ne vem, če bo gospodu všeč.«

Dokler nisem bil v upravnem svetu VZ, sva se navadno menila o gorah, kadar sva prišla skupaj, pozneje pa, ko sva hodila skupaj »sejate«, se je pa najin pogovor sukala večinoma okrog zavarovalnice. Zapazil sem, da je bil tem bolj nanjo navezan, čim bolj je prihajal v leta. Da so stara, tega dolgo ni hotel priznati.

Mislil, da je bilo pred kakimi petimi leti, ko se je referent pri seji izjavil o nekem zastopniku, da dosti ne dela. Tu ga vpraša kanonik, koliko je star.

»Če se ne motim, šestdeset let.«

»Kaj pa hočete zahtevati od takega starčka?« je rekel kanonik nekam nejevoljno. »Saj pri tej starosti človek ni za nobeno delo več.«

»Oho,« se oglasim jaz. »Gospod kanonik, temu pa ugovarjam. Jaz imam že čez šetdeset let, pa se še ne prištevam med starčke, ki niso za nobeno delo več, in vi menda tudi ne, čeprav jih imate dvajset več.«

Ne, naš kanonik se dolgo ni čutil starega. Šele zadnji dve leti je začel nekam pešati.

»Gospod Janko,« mi je rekel pred dobrim letom, »sedaj pa vidim, da sem se postaral. Nobenega oreha ne morem več s sredincem streti.«

To je bilo nekaj mesecev potem, ko je sam obhajal 85-letnico, Vzajemna pa 40-letnico...

Prof. Janko Mlakar

novi predsednik Vzajemne zavarovalnice

Ko sem stopal za krsto blagopokojnega predsednika kanonika Ivana Sušnika, je star možakar za menoj rekel svojemu sosedu: „Radoveden sem, kdo bo zdaj Sušnikov naslednik pri Vzajemni zavarovalnici. To je že važno mesto.“ In tako smo mislili vsi, ki se zavedamo pomembnosti tega domačega podjetja. Prav nič pa nismo dvomili, da bo merodajne činitelje tudi pri volitvi novega predsednika vodila edinole misel na dobrobit zavarovalnice in zavarovancev. In se je tako tudi zgodilo.

V petek 9. januarja 1942 se je zbralo nadzorništvo k seji, da izvoli naslednika kanoniku Sušniku. Soglasno je bil izvoljen za predsednika dosedanji I. podpredsednik zavarovalnice g. prof. Janko Mlakar.

S to izvolitvijo je dobila Vzajemna zavarovalnica v svoji zgodovini tretjega predsednika in zopet moža, ki je skozi desetletja rasel z razvojem Vzajemne zavarovalnice in z vsem svojim delom izpričal, da je za to mesto kot od Boga poslan.

Kdo v Sloveniji prof. Mlakarja ne pozna! Res je, da ga široka javnost pozna bolj kot priljubljenega ljudskega predavatelja ter duhovitega pisca nešteti planinskih in drugih prigod. A prof. Mlakar ima še drugi obraz, resen, odgovornosti se zavedajoč, poln odločne volje za delo v prid narodu. Prof. Mlakar ni samo kot navdušen planinec zrastle tako rekoč s sleherni pedjo naše zemlje, temveč je tudi neutrudni orač na polju našega zavarovalstva. Domača zavarovalnica je že pred tremi desetletji dobila v njem moža, ki je nesebično stopil v njeno službo in ji daroval obilje svojih sposobnosti.

„Vi se mi zdite pravi mož za to važno in odgovorno mesto.“ Te nanj naslovljene besede pokojnega škofa Karlina je profesor Mlakar sam zapisal ob lanskem štiridesetletnem jubileju Vzajemne zavarovalnice v „Našo moč“. Če je uvidevni škof Karlin že pred 30 leti tako sodil o prof. Mlakarju, kaj naj bi o njegovi sposobnosti rekli danes, ko je 30 let z zavarovalnico živel, z njo čutil in se zanjo žrtvoval! Da, naš narod je lahko hvaležen Previdnosti, ki je v tako odgovornosti polnih časih poklicala na čelo največje domače zavarovalnice moža Mlakarjevih sposobnosti, Mlakarjeve delavnosti in Mlakarjeve požrtvovalnosti.

Prof. Mlakar je Gorenjec. Rojen je bil namreč 25. junija 1874 v Železnikih. Gimnazijo je študiral v Ljubljani, kjer je l. 1893 maturiral. Po maturi se je odločil za bogoslovje in bil 22. julija 1897 posvečen v mašnika. Svojo prvo kaplansko službo je nastopil v Postojni, od koder so ga pa že l. 1900 poklicali v Ljubljano. Tu je prevzel mesto kateheta na šentjakovski dekliški osemrazrednici, po desetih letih te službe pa mesto profesorja verouka na dekliškem liceju. Po 15 letih licejske službe je sicer stopil v pokoj, a menda le zato, da se je v delu še bolj razmahnil. Saj poleg šte-

vilnih opravkov za Bog plačaj še vedno poučuje na uršulinski gimnaziji.

Če bi hoteli na to suho ogrodje zunanjih življenjskih podatkov nanizati živo življenje in delovanje prof. Mlakarja, bi morali pisati knjige. A to je storil že sam in tako ljubeznivo drugim prihranil trud. Obširna knjiga njegovih „Spominov“ je pač danes najpriljubljenejša čtivo za staro in mlado. Trije debeli zvezki njegovih „Planinskih spominov“ nam od strani do strani odkrivajo Mlakarja ne le kot občudovalca božje narave, temveč tudi kot človeka plemenitih in idealnih hotenj.

Eno pa moramo tu posebej poudariti. Prof. Mlakar ni pisal, da bi ga slovstvena zgodovina prištela med zvezdnike slovenske lepe besede, temveč le, da širi duhovni razgled našega naroda. Samo tako je razumeti obsežnost in pestrost njegovega slovstvenega dela. Saj je pisal za „Planinski vestnik“, za Družbo sv. Mohorja (Kdo ne pozna njegovega Trebušnika?), za „Dom in svet“, za „Mladiko“, za „Slovenca“, za „Domoljuba“, za „Mentorja“, za „Našo zvezdo“ itd. S številnih potovanj po svetu je vedno prinesel polno torbo, iz katere je potem radodarno delil in svoje darilo zabelil z duhovito šalo, da bi bilo tem prijetneje in uspešneje. Prav isto potezo opazimo, ko ga gledamo kot ljudskega predavatelja. V tisoče bi najbrž našli njegovih ljudskih predavanj. In menda nikdar ni govoril drugače kot pred polno dvorano. Ali je res samo duhovit dovtip, ki prof. Mlakarju priteza poslušalce? Mislim, da ne, pač pa ona neposrednost, katero more med poslušalci in seboj ustvariti le govornik, v katerem ni nič izumetničenega, a polno ljubezni do poslušalca in njegove radoznalosti.

Ta v najpristnejšem pomenu besede slovenski ljudski mož je sedaj predsednik Vzajemne zavarovalnice. Ponosno je nanj vodstvo zavarovalnice, ker ve, da je zavarovalnica v rokah skrbnega gospodarja; ponosni so nanj nameščenci in zastopniki zavarovalnice, ker vedo, da je njih krušni oče dober in plemenit; ponosne so nanj dolge vrste naših zavarovancev, ker vedo, da bodo tudi poslej našle v zavarovalnici, ki jo ožarja plemeniti duh prof. Mlakarja, svojo popolno oporo.

Prav posebno ponosna pa je na novega predsednika „Naša moč“. Saj je bil prof. Mlakar od njene ustanovitve njen odgovorni urednik. In da to ni njegova najlažja dolžnost, je priznal lani v „Naši moči“ sam, ko se je „pritožil“, kaj vse gre pri „Naši moči“ na njegov rovaš, čeprav je marsikje nedolžen kot jagnje. Ponosni smo, ker vemo, da bo gospod predsednik v prihodnje posvečal „Naši moči“ isto ljubezen kot doslej.

Ko iz vsega srca čestitamo novemu predsedniku k visokemu položaju v našem domačem zavarovalstvu, prosimo Vsemogočnega, naj ga tako čilega in vedrega ohranja še dolgo na dobro vsega naroda,

Preureditev zavarovalstva v Ljubljanski pokrajini

Ivan Martelanc

S 3. majem 1941 je bil del bivše Dravske banovine, ki je bil priključen Kraljevini Italiji, urejen v posebni provinci, ki je dobila ime po glavnem mestu Slovenije, Ljubljani. Z ustavno odredbo Ljubljanske pokrajine je bila izročena vladna oblast v pokrajini posebnemu Visokemu Komisarju, imenovanemu s kraljevim ukazom na predlog Duceja fašizma, predsednika vlade in notranjega ministra.

Za preosnovo političnega, upravnega, pravnega in gospodarskega dela in življenja v novi pokrajini je Visoki Komisar izdal več daleč segajočih odredb. V »Naši moči«, zavarovalniškem glasilu, naj spomnimo odredbe, ki določajo novo ureditev zavarovalstva v naši pokrajini.

Določb o omejitvi plačil zavarovancem in raznih prijavah terjatev in vrednostnih papirjev ne bomo navajali, ker je njihova veljavnost potekla, pač pa moramo naštetii odredbe, ki skušajo zavarovalstvo samo preurediti z ozirom na nove razmere.

Odredba z dne 14. junija 1941 je določila, da preide nadzorstvo nad zavarovalnicami, ki sta ga izvrševali ministrstvo za trgovino in banska uprava (po uredbi z dne 25. februarja 1937), na Visoki Komisarjat. Predhodna dovolitev Visokega Komisarjata je potrebna za pričetek poslovanja novih zavarovalnic in za prenos delniške glavnice ali zavarovalniških listnic zavarovalnic, ki že obstojajo v Ljubljanski pokrajini, na kakršno koli drugo družbo, ne glede na njeno državno pripadnost.

Zelo tehtna je odredba z dne 24. novembra 1941, ki določa preureditev vsega zasebnega zavarovalstva v pokrajini.

Po čl. 1. te odredbe so zavarovalni posli v Ljubljanski pokrajini pridržani italijanskim zavarovalnicam, ki so na dan 6. aprila 1941 že poslovale v pokrajini, to je »Assicurazioni Generali« (Obča zavarovalnica) v Trstu in »Riunione Adriatica di Sicurtà« (Jadranska zavarovalna družba) v Trstu, nanovo pa se dovoljuje poslovanje v življenjski panogi poldržavni zavarovalnici »Istituto Nazionale delle Assicurazioni« (Narodni zavarovalni zavod).

Prav tako smejo (po čl. 2.) poslovati v pokrajini bivše jugoslovanske družbe, ki imajo svoj sedež v Ljubljanski pokrajini, to je Vzajemna zavarovalnica in Zavarovalna banka Slavija.

Vse druge zavarovalnice v pokrajini (čl. 3) morajo prenehati poslovati v roku in pod pogoji, ki jih določi Visoki Komisar v zaščito zavarovancev in drugih upravičencev. Pri tem bodo bivše jugoslovanske družbe, ki so izšle iz italijanskih in so torej le nekake njihove podružnice, prenesle svoje listnice na svoje italijanske družbe — ustanoviteljice; podružnice jugoslovanskih družb iz zavezniških ali prijateljskih držav bodo z odobrenjem Visokega Komisarja smele prenesti svoj posel na ustrezne italijanske podružnice družb, iz katerih so izšle; posli vseh ostalih zavarovalnic se dodelijo po pogojih, ki jih določi Visoki Komisar, italijanskim družbam, navedenim v čl. 1., to je »Assicurazioni Generali«, »Riunione Adriatica di Sicurtà« ali »Istituto Nazionale delle Assicurazioni«.

Za izvedbo teh določb je Visoki Komisar izdal 31. decembra 1941 novo odredbo, s katero se na isti dan ustavlja zavarovalno po-

slovanje in s 1. januarjem 1942 prenesejo na druge družbe posli naslednjih zavarovalnic:

a) »Jugoslavija« in »Feniks« — na »Istituto Nazionale delle Assicurazioni«;

b) »Sava«, »Croatia«, »Zedinjena zavarovalnica«, »Anker«, »L'Union« — na »Assicurazioni Generali«;

c) »Rosija-Fonsier«, »Internationale«, »Royal Exchange« in »La Nationale« — na »Riunione Adriatica di Sicurtà«;

č) »Dunav« na »Danubio«, glavno zastopstvo za Italijo v Rimu;

d) »Elementar« (bivša Commercial Union) na »Elementare«, glavno zastopstvo za Italijo v Rimu.

S 1. januarjem 1942 torej povsem prenehajo poslovati v Ljubljanski pokrajini zavarovalnice Jugoslavija, Feniks, Sava, Croatia, Zedinjena zavarovalnica, Anker, L'Union, Rosija-Fonsier, Internationale, Royal Exchange in La Nationale ter preidejo s kritnimi sredstvi vred vsi posli prvih dveh na »Istituto Nazionale«, naslednjih pet na »Assicurazioni Generali«, zadnjih štirih na »Riunione Adriatica di Sicurtà«. Posel Dunava in Elementara prevzame italijanski družbi istih koncernov, to je »Danubio« in »Elementare«.

Kakor je znano, posluje »Istituto Nazionale« le v življenjski panogi; ker pa je prevzel tudi elementarni posel »Jugoslavije«, izrečno navaja odredba (čl. 3., odst. 5.), da »Istituto Nazionale« kljub temu ne bo imel pravice sklepati novih elementarnih poslov, to je zavarovanj za požar, vlom itd., pač pa sme do 31. decembra 1942 obnavljati in poviševati zavarovanja, prevzeta od »Jugoslavije«.

Vsega bomo po preureditvi zavarovalstva imeli v Ljubljanski pokrajini le 7 zavarovalnic namesto dosedanjih 18 ter pomenijo nove določbe dejanski zelo učinkovito koncentracijo zavarovalnega poslovanja, kakor se glasi naslov odredbe z dne 31. decembra 1941.

Prej navedena odredba z dne 24. novembra 1941 pa obsega še več drugih važnih določb. V čl. 4. ugotavlja, da sme Visoki Komisar z ozirom na državne in pokrajinske koristi odrediti preustroj, spojitve ali likvidacije zavarovalnic, dalje prenos ali združitve njihovih listnic in jim namesto redne uprave postaviti posebnega komisarja.

Dalje se (čl. 7.) ustanovi pri Visokem Komisarjatu Urad za nadzorovanje zasebnega zavarovanja, ki bo opravljal posle, ki so doslej spadali v pristojnost ministrstva za trgovino in industrijo bivše kraljevine Jugoslavije.

Slednjič se postavlja poseben pokrajinski zavarovalni odbor, v katerega imenuje Visoki Komisar deset članov in pet namestnikov in ki ima isto nalogo kot zavarovalni svet pri trgovinskem ministrstvu bivše kraljevine Jugoslavije. Odboru predseduje odposlanec Visokega Komisarja, podpredsednik je vsakokratni predsednik Zveze bančnih in zavarovalnih zavodov, člani pa predstavniki zavarovalnic, poslujočih v Ljubljanski pokrajini, in izvedenci v zavarovalni stroki. Ta odbor je bil imenovan z odredbo Visokega Komisarja dne 9. decembra 1941 ter je imel do sedaj eno sejo, in sicer 15. decembra 1941 pod osebnim predstvom Ekselence gospoda Visokega Komisarja Emilia Graziolija

Odredba z dne 31. decembra 1941 preključuje (čl. 5.) z istim dnem koncesijo za poslovanje v Ljubljanski pokrajini »Društvo sv. Florijana« proti požarnim škodam in prenaša zadevni posel s 1. januarjem 1942 na Vzajemno zavarovalnico.

Kakor znano, je bilo to društvo ustanovljeno v Ljubljani na podlagi odobrenja ministrstva za trgovino in industrijo dne 14. marca 1932 ter pozneje registrirano kot zadruga z omejeno zavezo na podlagi zakona o gospodarskih združenjih. Kakšnega živahnega poslovanja »Društvo sv. Florijana« v Sloveniji ni moglo prav razviti, zlasti pa je zadelo na ovire, ko je uredba o nadzorstvu nad zavarovalnimi podjetji (z dne 25. februarja 1937) predpisala pogoje, pod katerimi more vsaka zavarovalnica dobiti dovolitev za poslovanje, ter za zavarovalne zadruge določila, da morejo pričeti s poslovanjem šele, ko imajo vsaj 100 članov-zadružnikov in najmanj za 1.000.000 dinarjev povsem vplačanih deležev.

Kolikor je nam znano, ima »Društvo sv. Florijana« danes na ozemlju, ki ga navedena odredba zadeva, to je v Ljubljanski pokrajini, vsega pet zavarovanj. Zaradi tega v odredbi Visokega Komisarja ne gre za kakršen koli pomemben prenos posla »Društva sv. Florijana« na Vzajemno zavarovalnico, ampak v prvi vrsti za ukinitve te koncesije, kar je razvidno že iz besedila odredbe, ki prenosa zavarovalniških listnic ureja v čl. 3., dočim hoče s čl. 5. le zaščititi prizadetih pet zavarovancev, da ne bi s 1. januarjem 1942, po preklicu koncesije »Društva sv. Florijana«, ostali brez zavarovalniške zaščite in se zato z odredbo nalaga to kritje Vzajemni zavarovalnici.

Lastniki koncesije »Društva sv. Florijana« zaradi navedenih vzrokov niti niso mogli posebno izkoristiti svojih pravic in so koncesijo ponudili v nakup raznim zavarovalnicam, med drugim Vzajemni zavarovalnici, ki pa ponudbe ni sprejela. V zadnjem času je obravnavala ponudbo »Društva sv. Florijana« neka italijanska skupina iz Milana, Visoki Komisarjat pa prenosa ni odobril, ker je pač imel v načrtu koncentracijo zavarovalstva v pokrajini, ne pa njegove še večje razcepljenosti, kar nam najboljše kaže najnovjša zadevna odredba.

»Društvo sv. Florijana« pa ima razen v Ljubljanski pokrajini nekaj posla še v Nezavisni državi Hrvatski, in sicer v krajih, koder ostale zavarovalnice zaradi povečane nevarnosti že nekaj let niso sprejemale požarnih zavarovanj. Ta posel na Vzajemno zavarovalnico s to odredbo ni prešel.

Vsekakor. A: »S tem, kar sem se naučil pri mojem šetu, lahko pridem po vsem svetu.« — B: »Kaj si se pa naučil?« — A: »Voziti avto.«

Dajati je slajše kot prejemati. Ta znani pregovor je učitelj tolmačil dijakom. Pa se oglasi mali Mihec: »Da, naš očka tudi vedno tako pravi.« — Učitelj: »Kaj pa je tvoj očka?« — Mihec: »Boksar težke kategorije.«

Zlati mož. Mlado poročeni ženi sta radi mnogo klepetali. Obe sta bili ljubosumni in seveda druga drugi hvalili svojega moža. Ko se dalje časa nista videli, pravi prva: »Kako je pa to? Že ves mesec vas nisem videla iti z možem?« — Druga: »O, moj Milan ni tak, kot vi mislite. On je samo v zaporu zaradi ponarejenega podpisa na menici.«

Vojno izražanje. Oče pride s fronte na dopust. Mali Tonček se mu takoj potoži: »Veš, očka, mama me je včeraj plašila s črnim možem, potem me je nabila in končno me je pustila ves dan brez jedi.« — Očka: »Hm, hm, ti si prav za prav žrtev živčne vojne, napadov na ozadje in blokade.«

Moji mladi prijatelji!

Kakopak! Kar cela »Naša moč« naj bi se pretvorila v »Mlado moč«. Tako mislite in želite ter pišete, ko sem vam zastavil vprašanje, kakšna naj bi bila »Mlada moč« v letu 1942. Prijatelji! Nisem vas vprašal, kako velika, temveč kakšna naj bi po vaših željah bila »Mlada moč«. Samo Lojzka iz Metlike je dobro napisala. Pravi namreč, da je zadovoljna kar s tako »Mlado močjo«, kakor je bila doslej, le bolj vesela naj bi bila. Pa se ji je želja kar hitro izpolnila. Naš pridni risar je narisal »Mlado moč« menda dosti veselo. Mislim je seveda na pusta in vam hotel z risbo voščiti za ta norčavi praznik mnogo »krofov«. Menda je prav, če sem jih letos dal v narekovaj.

Imam še mnogokaj na sreč, a tokrat mi je urednik »Naše moči« naročil, da moram biti prav

kratek, ker da se je predvsem treba primerno posloviti od rajnega dobrega gospoda kanonika I. Sušnika ter spodobno pozdraviti novega predsednika Vzajemne zavarovalnice g. prof. Janka Mlakarja. Kaj, tega pa najbrž poznate? To vam je vesel gospod, ne? O, pa zna biti tudi resen in moder, prav tako kot ga Vzajemna zavarovalnica potrebuje. Zato mu pa vsi skupaj zakličimo: Bog naj ga živi!

Ker moramo končati, vam niti nove naloge ne morem zastaviti. Pač pa bom vesel, če mi boste sami od sebe kaj lepega napisali. Tudi za taka pisma imam pripravljene nagrade, kakor jih bodo ta mesec prejeli Živic Zdenka, Reberšak Lija, Petrič Metka in Kralj France.

Vsi lepo pozdravljeni!

Br. Ivo.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	29a	30	30a	31	32	33	34	35	36	37
38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	49a
50	51	52	53	54	55	55a	56	57	58	59	60	61
62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74

Vodoravno: 1. Svojevoljnost, lastnost, ki je zlasti pri otrocih neprijetna. — 4. Kras, ponos (n. pr. domovine). — 7. Tujka za besedo naslov. Tudi spomenica na vladarja. — 12. Kratica za »Pokojninski sklad«. — 14. Vzklík. Del fašističnega klicanja. — 15. Ime čevljarke zadruga v Trzihu na Gor. — Ime izhaja od naziva za celo ovčjo kožo. V nekdanji Avstriji označba enega najvišjih redov. — 16. Okrog 480 pr. Kr. živeči indijski plemič, ki je z 29 leti postal pridigar novega verstva, ki je danes verstvo skoraj vse južne in vzhodne Azije in ki se po njem imenuje. — 17. Komu nasilno vzeti življenje. — 19. Mestno nočno zabavišče. — 20. Medmet; znači nevoljo, odklonitev. — 21. Končni, v morje štrleči del kopnega. — 22. Mesto in pokrajina v Iraku, na gorjem Tigrisu. — 23. Pritok srednje Donave, reka, ki se je ob njej odigralo mnogo za Slovence važne zgodovine. — 24. Nevestina oprema. — 25. Kratica za učiteljsko organizacijo v Jugoslaviji. — 26. Mestece la istoimenski reki v zahodni Srbiji. Ta reka je

desni pritok Tamnave in izvira na Vlašću. — 27. Osební zaimsek. — 29. Del sobe. — 30. Vinodna rastlina. — 31. Važen organ na glavi. — 32. Čevljarstvo in sedlarsko orodje. — 34. Tekoča voda; tudi mesto ob našem Jadranu. — 36. Kvartopirski izraz. — 38. Francoski revolucionar, vodja tako imenovanega septembrskega pokolja in sploh ena najbolj krvavih pojav v francoski revoluciji. — 39. Pritok Kolpe na Hrvaškem; tudi reka, ki se izliva v Severno morje. — 40. Pravi priimek vodje ruske revolucije in ustanovitelja Zveze sovjetskih socialističnih republik. — 42. Predlog. — 43. Oblika (pripovedne) pesnitve. — 45. Nkalnica. — 47. Del roke. — 49a. Najboljša Vombergarjeva komedija. — 51. Torej — po latinsko Beseda je sicer latinska, a se pri nas pogosto rabi. — 53. Slavnostno škofovsko pokrivalo. — 54. Geološka oblika zemeljske površine; po njej nosi ime srednjeevropsko pogorje, ki se razteza na severovzhod od Ženevskega jezera. — 56. Sovražnik divjačine. — 58. Kratica za Itali-

Zahvala

Sporočam oddelku »KARITAS«, da sem prejel celo zavarovalno usoto, ki mi je bila izplačana ob smrti Terezije Krašovec, in se zavarovalnici prav toplo zahvaljujem za naklonjenost in izplačilo. Obenem tudi drugim koristno zavarovanje »KARITAS« prav toplo priporočam.

Krašovec Jože,
Selo 18.

Res je tako, Stric Jaka čita nečaku Zdravku basen »Volk in jagnje« ter konča čitanje s poukom: »Vidiš, Zdravko, če bi bilo jagnje mirno, pa ga volk ne bi bil snedel.« — Zdravko: »Res je. Potem bi ga lahko pojedli mi.«

VESELI DOGODKI

V zadnjem času je KARITAS izplačala po 38 lir naslednjim novorojenčkom:

- Marolt Alojzij, Skrlavica št. 4;
- Alič Frančiška, Notranje Gorice št. 88;
- Branč Vida, Ljubljana, Nove Jarše št. 62;
- Rupnik Terezija, Ljubljana;
- Dejak Darija, Olavice št. 11, p. Ribnica;
- Perovšek Frančiška, Sv. Gregor;
- Levstek Anton, Dolga vas št. 15, p. Kočevje;
- Zakelj Anton, Zibrše št. 16;
- Šega Ivan, Grahovo pri Cerknici;
- Trobeč Ivana, Polhov Gradec št. 18;
- Kavčič Karolina, Blekova vas št. 14;
- Strah Pavla, Zg. Kašelj št. 97;
- Mohar Franc, Hudji vrh št. 18;
- Zaje Anton, Pijava gorica št. 14.

Po posebnih dodatnih zavarovalnih pogojih za zavarovanje KARITAS sta poleg tega tudi oče in mati novorojenega otroka oproščena enomesečnega prispevka. Te ugodnosti so pa deležni le nad eno leto zavarovani starši in njihovi otroci.

KARITAS.

ilustracije in klišei dajo reklame pravo lice. Za reklamo v visokih nakladih uvažujte samo offsetni tisk ki danes izmeo vsah načineis.

Kameno tisk Knjižniško - Bakrotisk - Klisarna Litografija Fotomografski oddelek kjer je ateleje za balvano fotografije v naravnih barvah

LJUDSKA TISKARNA
Ljubljana, Kopitarjeva ul. 6

„VIGRED“

ženski list, izhaja mesečno. Letna naročnina znaša 12 lir 11-50. — Naroča se pri upravi „VIGREDI“, Ljubljana, Slomškova ulica 1.

V zadnjem času je KARITAS med drugim izplačala

cele zavarovalne vsote ob smrti naslednjih članov in članic:

Trobeč Ivana, Rakek št. 58;
Zabukovec Cecilija, Gor. vas št. 11;
Reberšak Franciška, Ljubljana, Sv. Petra c. 49;
Jevnikar Marija, Vrhovo 5, p. Vel. Loka;
Kocjančič Amalija, Ljubljana, Dolenska c. 94;
Kersnič Josip, Ljubljana, Verovškova ul. 20;
Dejak Franciška, Goriča vas št. 58;
Perpar Marija, Ljubljana, Šmartinska c. št. 8;
Gorjanc Martin, Ljubljana, Japljeva ul. št. 2;
Janežič Jera, Mengeš št. 132.

Brezplačni sozavarovani vsoti je KARITAS izplačala ob smrti dveletnega Šimeca Mirka z Gribel št. 75 in ob smrti šestletnega Dormiša Ivana iz Ljubljane, Tržaška cesta št. 4. V prvem primeru je bila izplačana dvojna zavarovana vsota, ker je mali Mirkec umrl na posledicah opeklin.

KARITAS.

Dobra kuhinja. Žena (služkinji): »Julka, dajte beraču, ki stoji pred vrati, krožnik juhe!« — Mož (za sebe): »No, ta berač se pri nas ne bo več oglasil.«

Navajena je. Remčevka se je prvič vozila z letalom. Vpraša jo po končanem potovanju Belčička: »Ali vas tisto strašno ropotanje motorjev ni nič vznemirjalo?« — Remčevka: »Na to sem navajena. Ne veste, kako moj mož v spanju smrči...«

Peter Veliki in markiz. Ko je prišel nekoč Peter Veliki v Pariz, so mu dodelili v spremstvo markiza, ki je bil znan po svoji nečimrnosti. Markiz je hotel carju posebno ugajati ter je prihajal k njemu vsak dan v drugi obleki. Peter Veliki, ki še daleč ni bil gizdalin, pravi nekega dne markizu: »Res je škoda, da imate tako slabega krojača, da morate nositi vsak dan drugo obleko. Moj krojač mi pa šiva tako dobro, da nosim eno obleko najmanj leto dni.«

Dolg razgovor. Znani francoski pisatelj Tristan Bernard je objavil v nekem pariškem listu sledečo resnično zgodbo iz nekega policijskega urada:

Policijski uradnik položi pred neko ženo listino in reče, naj podpiše. — Ona: »A celo ime naj podpišem?« — On: »Da, ime in priimek.« — Ona: »Mislite moje dekliško ime?« — On: »Ne, ime vašega moža. Saj ste menda poročeni?« — Ona: »Ne!« — On: »Potem se seveda podpišite z dekliškim priimkom in imenom.« — Ona: »Toda jaz sem vdova.« — On: »Potem podpišite seveda ime svojega moža.« — Ona: »Torej ime, priimka ne.« — On: »Ne, tudi njegov priimek.« — Ona: »Ampak kako naj ga podpišem?« — On: »Hm, tako kakor stoji v vašem poročnem listu.« — Ona: »Poročnega lista nimam.« — On: »Kako to?« — Ona: »Ker nisva bila poročena, Pavel ni hotel.« — On: »Zakaj mi tega niste prej povedali?« — Ona: »Potem seveda morate podpisati s svojim dekliškim priimkom.« — Ona: »In moje ime tudi?« — On: »Oboje, seveda. Sedaj bi me pa že lahko razumeli.« — Ona: »Razumem vas zdaj dobro, samo ne znam — pisati.«

janski poldržavni zavarovalni zavod. — 60. Značilna beseda za čakavsko narečje. — 61. Znameniti ameriški iznajditelj, ki je iznašel fonograf (gramofon), električno žarnico, snemalno napravo za kino itd. — 62. Igralna karta. — 63. Stajerski narečni naziv za Janezka. — 64. Srbohrvaška beseda za vojno.

Navpično: 1. Oblika osebnega zaimka; tudi mesto v srednji Grčiji in tudi mesto, ki je bilo 2000 let pr. Kr. glavno mesto Egipta. — 2. Zelezo žre. — 3. Večje slovensko mesto. — 4. Nevarni del človeka. — 5. Veznik. — 6. Domača žival. — 7. Izraz pri nogometu (kakor se izgovori). — 8. Kratica za podjetja z delniško glavnico. — 9. Nasilna odprtina v koži. — 10. Velik otok, jugozahodno od Malajskega polotoka; spada k Nizozemski Vzhodni Indiji. — 11. Drugo največje finsko mesto. — 12. Slovensko mestce ob Dravi. — 13. Geološka oblika zemlje v tako imenovani primarni dobi zemlje. — 15. Slovensko bajno bitje. — 16. Sorodnik po stricu. — 18. Jezus po srbskohrvaško. — 23. Del pluga. — 24.

Središče petrolejske industrije ob Kaspiškem morju. — 26. Povelje. — 28. Nikalnica. — 29. a Veznik. — 30. a Znameniti hrvaški kipar. — 31. Družba ljudi ob mizi. — 33. Dejanje, s katerim nekaj odjavim. — 35. Moško krstno ime, priljubljeno zlasti pri nekdanjih španskih kraljih. — 37. Otok na Jadranu, na katerem je nekaj časa kot pregnanec živel tudi pokojni voditelj našega naroda. — 41. Najvažnejši del notranje cerkvene opreme. — 44. Nasprotje praznemu. — 46. Izgovori r zvočno! — 48. Glavno mesto pokrajine Loire-Inférieure v Franciji, ob reki Loire. (Kakor izgovoriš, tako zapiši!) — 49. Dragocena tekočina. — 50. Predlog. — 52. Tuj izraz za brinjevec. — 55. Drug izraz za člen ali član. — 55. a Kakor 62. vodoravno. — 57. Za pol tona znižana nota e. — 59. a e. — 63. a.

Rešitve pošljite najkasneje do 28. febr. 1942 na naslov: Uredništvo »Naše moči«, Ljubljana, Vzajemna zavarovalnica. — Rešitve, izrezane iz lista, romajo v koš. Deset izžrebanih reševalcev bomo nagradili s knjigami.

Knjige — knjige!

Sledečim, ki jih je žreb določil iz kupa reševalcev decembrske križanke, pošljemo v dar po eno slovensko knjigo:

1. Habič Boža, trg. pomočnica, Zg. Kašelj 53, p. D. M. v Polju.
2. Čizman Ivan, vlakovodja drž. žel. v pok., Ljubljana, Milčinskega 47.
3. Cerkevno predstojništvo — Trebnje.
4. Rus Amalija, učiteljica v p., Ljubljana — Lavričeva ul. 4.
5. Brule Franc, dijak, Gor. Kronovo 6, p. Št. Peter pri Novem mestu.
6. Žigon Antonija (poklic?), Grčarevec 15, p. Planina pri Rakeku.
7. Koder Peter, delavec, Draga, p. Ljubljana.
8. Slemnik Otilija, kroj. vajenka, Ljubljana — Krojaška 11.
9. Luzar Martina, vajenka, Novo mesto, Šukljeva cesta 20.
10. Verbič Lojzka, učiteljica, Gor. Logatec 63.

Zaradi pomanjkanja prostora mora rešitev križanke tokrat izostati.

Kralj in njegov poslanik. Za vlade kralja Henrika IV. je po nekem intimnem kosilu pripovedoval poslanik na španskem dvoru svojemu kralju o svojih doživljajih v Španiji. »Pomislite, Veličanstvo, nekega dne sem jezditel po Madridu na mezu, ki mi ga je poklonil španski kralj.« — Henrik IV.: »No, to bi bil rad videl, kako osel jaše meza.« — Poslanik: »Veličanstvo, neusmiljeni ste z menoj, ko sem vendar v Madridu predstavljal le — Vašo osebo.«

Preklit

G. Slamnik Ivan iz Ljubljane ni več potnik Vzajemne zavarovalnice, odd. KARITAS. Zato ni upravičen sprejemati za omenjeni zavod nobenih ponudb in kasiratj nobenega denarja. Posebno opozarjamo na to naše zavarovance na Igu in okolici.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA.
odd. Karitas.

Raztresen monter. Gospodinja: »Obljubili ste, da pridete takoj popraviti električni zvonec na vratih, pa vas ni bilo?« — Monter: »Bil sem, gospa, bil pri vas in dvakrat sem pozvonil, pa se ni nihče oglasil.«

Aleksander Dumas kot risar. Slavni romanopisec, ki ni znal besedice nemški, je nekoč na potovanju zavil v gostilno, kjer nihče ni znal besede francoski. Dumas je bil lačen in rad bi bil naročil ocvrto piško. Ker ni vedel, kako naj se izrazi, je vzel košček papirja in začel po njem risati. Gostilničar je pogledal, pokimal, češ da razume naročilo, šel ter Dumasu prinesel — dežnik.

Resni nameni. Oče: »Rezika, odkrito povej, ali misliš, da ima tale Rado, s katerim hodiš, s teboj resne namene?« — Rezika: »Ima jih, ima. Sinoči me je vprašal, koliko s tvoji dohodki, če imamo kaj prihrankov, kako pri nas kuhamo in če uživamo v družbi dober glas.«

Božja dobrot. V neki vasi je strela udarila v cerkev prav med popoldanskim naukom. Ubilo ni nikogar. Ko je o tej nesreči kasneje nekdo pripovedoval, je pripomnil: »Hvala Bogu, da je udarilo v cerkev. Če bi bilo takrat udarilo v sosedno gostilno, bi bilo nič koliko žrtev.«

Shawova opreznost. Ko je po neki prireditvi Shaw zapuščal dvorano, so pred garderobo razni njegovi oboževalci tekmovali, kdo bi mu prijazneje postregel pri oblačenju. Shaw se jim zahvali, rekoč: »Hvala, hvala, gospodje! Najrajši se oblečem sam. Veste pri neki taki priliki mi je izginila listnica...«

Iz vojaškega življenja. Polkovnik jezdi na sprehod. Sreča rekruta, ga ustavi in vpraša: »Ali veš, dečko, kdo sem jaz?« — Rekrut: »Vem, vi ste gospod polkovnik!« — Polkovnik: »Dobro, pa povej še, kdo je neposredno pod menoj?« — Rekrut: »Bil moral reči: »Major!« — pa se je odrezal: »Vaš konj, gospod polkovnik!«

ZAHVALA

Podpisana se prav lepo zahvaljujeva za izplačilo 38 lir ter za oprostitev mesečnega prispevka ob rojstvu najine hčerke Vide. Zavarovanje KARITAS vsakomur najtopleje priporoča.

Zahvalo blagovolite objaviti v „Naši moči“.

Nove Jarše, 15. dec. 1941.

BRANC VALENTIN in MARIJA

Na avtobusu. V avtobusu stopi možki, velik in kot hrust močan. Sprevodnik ga vpraša, kam se pelje. Hrust sprevodnika nahruli, češ da ne bo plačal voznine. Sprevodnik ustavi avtobus in pokliče na pomoč stražnika. Stražnik, majhen, slaboten možiček, stopi v avtobus, napravi strašno služben obraz in rezko vpraša: »Kdo noče plačati vozovnice?« — Sprevodnik pokaže na hrusta. Stražnik hrusta pogleda, nato seže v žep po denarico in tiho vpraša sprevodnika: »Koliko pa ima plačati?«